

ponsabilitat, sense equip apropiat, ni preparació suficient, que com diu Josep Iglésies (1902-1986), sols té un precedent igualment imprudent que realitzà Mn. Jacint Verdaguer l'agost de 1882, i que va estar a punt de deixar orfe a les lletres Catalanes del seu principal poeta.

Mossèn Oliveras tampoc donà detalls de si va continuar freqüentant aquell massís després d'aquella primera ascensió, o bé optà per altres zones del Pirineu, ja que tots recordem les seves ascensions als Encantats de 1910 i 1911, que ja vam comentar en aquest butlletí en escaure's el centenari.

Buscant hem trobat alguna referència que indica que des de 1910, mossèn Oliveras ja freqüentava als estius les estades a Benasque i la Renclusa.

En el seu llibre "Els llamps de la Maleïda" mossèn Oliveras diu que havia conegut a José Sayó Pedrón, un dels morts pel llamp, feia uns sis anys, això ens situa a 1910, i que des d'aleshores, anant els estius a la Renclusa

Làmina idealitzada capella de la Renclusa. Foto: Fundació Mauri

s'havien fet amics "...li havia donat seriosos disgustos amb alguna imprudència, m'havia renyat com a una criatura, ens havíem fet mala cara algun dia, fins que li anava a oferir el meu tabac que era la seva flaqueza. Ell en canvi, havia provat la meva resistència, fent-me suar i esbufegar com ningú més ha fet."

En el butlletí del CEC núm. 238 de 1914 es donava compte de l'estat de les obres del refugi de la Renclusa, la crònica la feia Josep Domènech Mansana (1885-1973), arquitecte a qui mossèn Oliveras encarregarà la direcció de les obres del temple de Sta. Teresina de l'Infant

Jesús de Gràcia l'any 1931, "...començats els fonaments a principis d'estiu de 1913, continuaren les obres fins a finals de setembre amb l'arribada del fred. L'abril de 1914 moria el seu promotor Juli Soler, sense poder veure el refugi acabat. Les obres es reprengueren enguany i el 5 d'agost festivitat de la Mare de Déu de les Neus, s'estava acabant de col·locar les fustes de la coberta i en acabar es feu onejar la bandera catalana amb l'escut del Centre, que havia donat Juli Soler i Santaló. Després de l'avenç donat calia deixar assecar l'obra tot aprofitant la calor de l'estiu."

L'arquitecte Domènech en aquella crònica també dona compte que el 23 d'agost d'aquell 1914 arribà a la Renclusa el capità d'enginyers de la Comandància de Jaca Sr. Torrente y Villacampa per la inspecció militar de les obres, trobant-ho tot conforme a planejament. I que en aquella visita fou acompanyat pels senyors Soler i Escofet vocal de la Junta del Centre i els socis Mn. Oliveras i Drs. Faura i Vilar.

Finalment explica la resolució de construir a la part més alta de la muntanya, l'abric Soler. El Russell català tal com el definir encertadament Jean Escudier. Complint una iniciativa de Juli Soler que sembla volia emular les coves fetes excavar pel Comte Russell al Vignamale el 1882, que ja estava acordat el pressupost i escollit l'emplaçament en el Coll de Coronas, però a diferència d'aquelles, aquesta no s'arribà a realitzar.

Josep Iglésies en la biografia de mossèn Oliveras dona detalls de com es demanà a proposta de mossèn Jaume, de disposar d'una capella en l'edifici del xalet refugi aleshores en construcció, i el debat que això ocasionà entre els membres del Centre. "... els partidaris al·legaven que tenint de company el mateix mossèn Oliveras, en el transcurs de moltes excursions els havia calgut fer grans marrades per poder complir el deure dominical. Els contraris argumentaven la falta d'espai dins el refugi i que calia donar preferència al màxim nombre de lliteres. Deien a més que no podria evitar-se actes de ir-respectuositat mentre se celebrés la missa per part d'altres usuaris del